

Обичам да говоря за положителни неща. Предпочитам да се усмихвам, отколкото да плача. Предпочитам да говоря за нещата, които утешават и насърчават. Днес, обаче, искам да ви говоря за нещо, която всъщност не е много приятно, но което всички трябва да издържим по някое време – една тема която след миналите няколко месеца е станала много подходяща тема - страданието.

Искам да прочета много добре известна история от единайсета глава на Йоан за да видим практически истини относно страданието. Въпреки че това е неприятна тема, заключението, до което ще стигнем днес, аз мисля, трябва да ни утешава.

Възнамерявам да покажа 3 неща, които можем да очакваме когато сме изправени пред страдание. **СЛАЙД Йоан 11:1-4**

1 Един човек на име Лазар, от Витания, от селото на Мария и на сестра ѝ Марта, беше болен.

2 А Мария, чийто брат Лазар беше болен, беше онази, която помаза Господа с миро и избърса нозете Му с косата си.

3 И така, сестрите пратиха до Исус да Му кажат: Господи, ето този, когото обичаш, е болен.

4 А Исус, като чу това, каза: Тази болест не е за умирање, но е за Божията слава, за да се прослави Божият Син чрез нея.

Лазар беше много болен. Той и неговите сестри бяха много близки приятели на Исус, и че той често бил гост в къщата им. В тази източна култура, това имаше голямо значение. Само най-близките приятели бяха поканени в дома.

Да бъдат поканени в дома да ядат е чест, запазена за най-близките приятели. Ако са били приятели, вижте 3-ия стих - "Господи, ето този, когото обичаш, е болен" защо Господ позволи той да страда?

Още повече, когато Исус чу новината, защо не остави всичко, и веднага не отиде във Витания за да го изцели? Исус ни дава ключ за разбиране на история, и ключът към разбирането на всички страдания в живота изобщо. 4-я стих -

Тази болест не е за умирање, но е за Божията слава

Не искаше да кажа, че Лазар няма да умре – Имаше пред вид, че историята няма да завърши със смърт. Имаше предвид, че целта на болестта не беше той да умре, а Бог да получи слава. Не означава, че няма да умре, но, че смъртта няма да бъде крайния резултат.

С други думи, Бог не възнамеряваше тази ситуация да завърши със смъртта на Лазар, а възнамеряваше хората да се чудят на силата на Исус и да отдават максимална слава на Бога. И всъщност, историята не завърши със смърт – а със живот. И така, какво можем да очакваме като вярващи във времена на страдание?

На първо място виждаме, **СЛАЙД** че нашето **страдание винаги има цел** - "за да се прослави Божият Син". Никога не трябва да мислим, че болката или неприятностите в живота на вярващия винаги означават, че Бог го наказва за определен грях.

Понякога Бог ни възпитава заради определен грях; но често Той внася тежки обстоятелства в живота ни по различни причини. Помнете ли човека, роден сяп в 9-а глава?

Учениците попитали "Учителю, поради чий грях – негов ли или на родителите му, той се е родил сяп?" Помнете ли отговора? Исус каза: Нито поради негов грях, нито на родителите му, но за да се изявят в него Божиите дела." "За да се прослави чрез Него Божият Син."

За този човек страданието имаше определена цел. В Деяния четем как апостолите страдали и веднага след това се радваха защото "бяха удостоени да претърпят опозоряване за *Исусовото* име." "За да се прослави Божият Син."

Ако махнем от Библията всяка история, в която някой е страдал, Библията не би била такава дебела книга, а само една брошура!

Не можем напълно да оценим слънчевия ден, ако никога не сме преживеели дъжд и сняг. Не бихме имали радост в успех, ако никога не сме познали провала. Ако никога не сме понасяли поражение, никога не можем напълно да се радваме на победата.

Когато в живот дойдат неприятни неща, никога не забравяйте, че Бог има цел. Както тук е писано, "Тази болест не е за умирање, но е за Божията слава, за да се прослави Божият Син чрез нея." **СЛАЙД**

5 А Исус обичаше Марта и сестра ѝ, и Лазар.

6 След като чу, че бил болен, остана два дни на мястото, където се намирал.

7 А след това каза на учениците: Да отидем пак в Юдея.

8 Учениците Му казаха: Учителю, току-що юдеите искаха да Те убият с камъни и пак ли там отиваш?

9 Исус отговори: Нали има дванадесет часа в деня? Ако някой ходи през деня, не се препъва, защото вижда светлината на този свят.

СЛАЙД

10 Но ако някой ходи през нощта, препъва се, защото светлината не е в него.

11 Това изговори и след това им каза: Нашият приятел Лазар заспа, но Аз отивам да го събудя.

12 Тогава учениците Му казаха: Господи, ако е заспал, ще оздравее.

13 Но Исус бе говорил за смъртта му, а те мислеха, че говори за потъване в сън.

14 Тогава Исус им каза ясно: Лазар умря.

СЛАЙД Видяхме, че **страданието има специфична цел** и тук виждаме, че **има и специфичен край**. Често ни се струва, че краят е далеч. Понякога краят на страданието, както е бил за Лазар, е смърт. Но забележете какво казва Исус **СЛАЙД** стих 15.

15 Но се радвам за вас, че не бях там, за да повярвате; но нека да отидем при него.

Как може да бъде? Как може той да се радва, че не е бил там, за да го изцели? Защото нещо много по-важно е постигнато чрез смъртта му. Исус казва на учениците си, че в края на тази история тяхната вяра в Него ще раста.

Божията цел в нашите страдания и Неговият предопределен край за нашите страдания винаги съвпадат напълно! Той никога не позволява страданието да продължи един миг по-дълго, отколкото е необходимо, за да постигне целта Му.

Краят на страданието на Лазар беше смърт, но в този случай смъртта му беше необходима, за да може Исус да покаже Божията слава и Неговата сила. Той можеше просто да дойде да го излекува веднага.

Можеше да изрече 1 дума и да го изцели от далече, както направи в 4-а глава на Йоан. Но скоро ще видим 1 много по-голямо чудо, което доведе до още по-голяма слава за Бога и още по-голяма вяра в Исус.

Исус вече е знаел края на история и това знание трябва да бъде голямо утешение за нас. Аз не знам кога страданието ми ще свърши, но Бог знае!

СЛАЙД

Исая 46:10

10 Който от началото изявявам края и от древните времена – нестаналите още неща, и казвам: Намерението Ми ще се изпълни и ще извърша всичко, което Ми е угодно;

Бог казва на пророка Исая, „Аз съм този, Който от началото изявявам края и от древните времена – нестаналите още неща,“.

Той знае всичко, защото планира всичко от начало и насочва ситуация според плана си. И когато срещнем Лазар в небето и го попитаме: "Вероятно желаеш сега, Исус да беше дошъл по-рано и изцелил, нали?"

„Абсолютно не! Разбира се, страданието беше ужасно. Когато треската гореше и не ми позволяваше да спя спокойно - когато главата ми пулсираше от болка, сигурно съм си помислил: "Къде е Исус?" "Защо не дойде - със сигурност ще ме изцели!"

"Защо трябва да страдам така? "Може би той наистина не ме обича?" Последната ми мисъл преди смъртта беше - "Къде е Исус?" ----- Но в края на историята представете си радостта му! И още повече днес, 2000 години по-късно - 2000 години като Лазар е бил на небето – той щеше да каже: "Страдание? О, това не беше нищо! Слава на Бога - главното е, че Исус беше прославен!" И сега, нека завършим историята –

СЛАЙД

16 Тогава Тома, наречен Близник, каза на другите ученици: Да отидем и ние, за да умрем с Него.

17 И така, като дойде, Исус научи, че Лазар беше вече от четири дни в гроба.

18 А Витания беше близо до Йерусалим, на около петнадесет стадия;

СЛАЙД

19 и много от юдеите бяха при Марта и Мария, за да ги утешават за смъртта на брат им.

20 А Марта, като чу, че идва Исус, отиде да Го посрещне; а Мария остана в къщи.

21 Тогава Марта каза на Исус: Господи, ако Ти беше тук брат ми нямаше да умре.

22 Но и сега зная, че каквото и да поискаш от Бога, Бог ще Ти даде.

23 Исус ѝ каза: Брат ти ще възкръсне.

СЛАЙД

24 Марта Му каза: Зная, че ще възкръсне при възкресението в последния ден.

25 Исус ѝ каза: Аз съм възкресението и животът. Който вярва в Мене, макар и да умре, ще живее.

26 Никой, който е жив и вярва в Мене, няма да умре вовеки. Вярваш ли в това?

27 Тя Му отговори: Да, Господи, вярвам, че Ти си Христос, Божият Син, Който идва в света.

СЛАЙД

28 И като каза това, отиде и скришом повика сестра си Мария, като ѝ каза: Учителят е дошъл и те вика.

29 И тя, щом чу това, стана бързо и отиде при Него.

30 Исус още не беше дошъл в сЕлото, а стоеше на мястото, където Го посрещна Марта.

СЛАЙД

31 А юдеите, които бяха с Мария в къщи и я утешаваха, като видяха, че тя стана бързо и излезе, отидоха след нея, като мислеха, че отива на гроба да плаче там.

32 И така, Мария, като стигна там, където беше Исус, и Го видя, падна пред нозете Му и Му каза: Господи, ако Ти беше тук, брат ми нямаше да умре.

Интересно, че всички, които обичаха Исус, имаха една и съща мисъл - "Господи, ако Ти беше тук, той нямаше да умре!" Те бяха забравили, че със Бог няма "ако". "Ако" е човешка дума - дума, която Бог не се нуждае, защото всичко е напълно под негов контрол и Той знае точно какво ще се случи и какво няма да се случи.

СЛАЙД

33 Исус, като я видя, че плаче и че юдеите, които я придружаваха, също плачат, се потресе в духа Си и се смути.

34 И попита: Къде го положихте? Казаха Му: Господи, ела и виж.

35 Исус се просълзи.

36 Затова юдеите си казаха: Виж колко го е обичал!

37 А някои от тях казаха: Не можеше ли Този, Който отвори очите на слепЕца, да направи така, че и Лазар да не умре?

Погледни вярата им! Те го бяха виждали да изцелява болните, слепите и куците. Но скоро вярата им ще бъде още по-голяма!

СЛАЙД

38 А Исус, все още натъжен в Себе Си, дойдЕ на гроба. Това беше пещерА и на нея беше привален камък.

39 Исус каза: Отвалете камъка. Марта, сестрата на умрЕлия, Му каза: Господи, смърди вече, защото от четири дни е в гроба.

40 Исус ѝ каза: Не ти ли казах, че ако повярваш, ще видиш Божиата слава?

41 Тогава отместиха камъка. А Исус повдигна очи нагоре и каза: Отче, благодаря Ти, че Ме послуша.

Забеляза ли? Минало време - ме послуша. Исус няма съмнения, няма притеснения, че Отец чува молитвата му. Това е завършен факт!

СЛАЙД

42 Аз знаех, че Ти винаги Ме слушаш; но това казах заради хората, които стоят наоколо, за да повярват, че Ти си Ме пратил.

43 Като изрече това, извика със силен глас: Лазаре, излез навън!

44 УмрЕлият излезе, с ръце и крака повити в саван и лицето му забрадено с кърпа. Исус им каза: Разповийте го и го оставете да си отиде.

45 Тогава много от юдеите, които бяха дошли при Мария и видяха това, което направи Исус, повярваха в Него.

Сега погледни пак на стих трийсет и пет. **СЛАЙД** ³⁵ Исус се просълзи.

СЛАЙД Страданието има цел. Страданието има край, но тук виждаме, **СЛАЙД** че **ВЪВ** страданията имаме приятел! "Виж колко го е обичал!" Не трябва да се притесняваме или да се тревожим, защото нашият приятел всъщност е Всемогъщият Бог!

Много хора търсят облекчение от страдание и не го намират, защото нямат приятел като нашия небесен приятел, който не спи и винаги знае нашите проблеми.

Приятел, който никога не е твърде зает за да утешава своите си. Приятел, който ни обеща: "Никак няма да те оставя и никак няма да те забравя" И можем със сигурност да знаем, че след като целта му е постигната - когато страданието е достигнало своя определен край.

След всяко страдание и болка, най-добрият приятел от всички идва и казва: "излез навън!" Нашият приятел никога няма да ни остави - и въпреки че страдаме - и то понякога ужасно - знаем, че страданието не е напразно - има цел.

Знаем, че това не е вечно - има край. Но най-важно - знаем, че никога не сме сами - имаме приятел! Нека Бог да ни помогне в момента на страданието, за да прославим святото Му име – Слава Нему – амин!